

— Тази ябълка е твоя, но тя е вълшебна! — казало ѝ човъчето.

— Ами какво ще стане съ мене, ако я изямъ?

— Всичко каквото мислишъ, когато ядешъ ябълката, ще се изпълни!

— Ахъ, миличъкъ, откъсни ми я! Азъ още сега ще я изямъ.

— Заповѣдай, царкиньо, но помни, че само единъ пътъ въ живота ти ще се изпълни желанието ти — и повече никога!

— Добръ, добръ! само ми я дай по-скоро, — казала царкинята.

Гръблю бързо се покачилъ на върха на дървото, откъсналъ ябълката и я подамъ на царкинята. Царкинята взела ябълката и казала високо:

— Нека моята майка по-скоро да оздравѣе.

— Ще оздравѣе и ще доживѣе до голъма старостъ, добавило гръбавото човъче.

— Да, да, да оздравѣе и да доживѣе до дълбока старостъ, повтаряла слѣдъ него царкинята, като ядѣла ябълката.

Въ това врѣме майката царица се свѣстила, отворила си очитѣ, и като не видѣла при себе си милото си момиченце, заповѣдала да го повикатъ.

Бавачката отишла въ градината и веднага намѣрила царкинята.

— Какъ, ти си плакала, мило дѣте? — очудила се бавачката, като гледала зачервенитѣ очи на царкинята

— Да, бабо, азъ плакахъ и тъй мъчно ми бѣше . . . Докторитѣ и мждрецитѣ казаха, че мама нѣма да оздравѣе! . . .

— Успокой се, дѣте мило, майка ти ѝ е сега по-добръ. Тя те вика!

И пръвъ пътъ въ живота си царкинята се засмѣла весело. Тя се затичала при майка си.